

РЕШЕНИЕ

№ 396

гр. Пловдив, 24.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XII СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Симеон Г. Захариев

при участието на секретаря Боряна Ал. Костанева
като разгледа докладваното от Симеон Г. Захариев Търговско дело № 20235300900065 по описа за 2023 година

„Пулсарикс Кепитъл“ ЕООД, седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Три уши“ № 12, ет. 1, ап. 1, представлявано от управителя Т. Г. И., чрез адв. Н. П., управляващ съдружник в Адвокатско дружество „П. и Ко“, БУЛСТАТ 177253298, с адрес за кореспонденция: гр. ****, твърди че по силата на Рамков договор № 2022-1001 от 01.01.2022 г. е предоставило, в качеството си на изпълнител, на ответника, в качеството му на възложител, експертни услуги в сферата на информационните технологии срещу заплащане. Твърди също, че в изпълнение на посочения рамков договор, страните са сключили договор - поръчка № CN00072 от 01.04.2022 г., по който ищецът е предоставил през м.11.2022 г. консултантски услуги, за които издал фактура № 00000000023/09.12.2022 г. на стойност 36 143.74 лв. с ДДС, които ответникът не заплатил с твърдения за нарушения на рамковия договор. Претендира ответното дружество да бъде осъдено да му заплати посочената сума, както и договорна неустойка, на основание параграф 5 от рамковия договор и чл. 92 от ЗЗД, за периода 09.01.2023 г. - 24.01.2023 г. на стойност 542.10 лв., както и законната лихва върху главницата, считано от 24.01.2023 г. до окончателното плащане на сумата. Претендира присъждане на разноски. Ангажира писмени и гласни доказателства.

Ответното дружество „ЛИЙД КОНСЪЛТ“ ООД, ЕИК 202884395, със седалище и адрес на управление: гр. Пловдив, ул. „Шейново“ №11, оспорва основателността на предявените иски. Твърди, че представената от ищеца фактура няма всички необходими реквизити, оспорва същата като истинност и съдържание и счита че следва да се изключи като доказателство по делото. Твърди също, че е направил извънсъдебно възражение за прихващане с посочената сума, поради наличие на задължение на ищеца, породено от

неизпълнение на клаузи 12.1-12.5 от цитирания рамков договор. Това възражение било обективизирано в писмо изх.№ 1001/06.01.2023 г., поради което, счита че не е неизправна страна и не е в забава. При условията на евентуалност прави възражение за прихващане до по-малката от двете дължими суми, на основание чл. 102 и чл. 103 от ЗЗД, като твърди, че ищеца му дължи сумата 50 000 евро за нарушение на посочените текстове на договора. Конкретно - излага твърдения, че ищецът е влязъл в директна договорка с възложител - немско дружество – EnBW Energie Baden – Wuerttemberg AG, което е в нарушение на разпоредбите на рамковия договор.

В допълнителна искова молба, ищецът счита възражението за прихващане, направено с отговора на исковата молба, за неоснователно. Твърди че Т. И. действително е водил разговори с възложителя, но не в качеството си на представител на ищеца. Твърди, че между ищеца и немското дружество не са налице каквито и да е договори и поръчки за услуги, както и няма служители на ищеца, които да работят за това дружество. Оспорва електронната кореспонденция /извлечение от имейл/ по отношение твърдението, че Т. И. е външен консултант и служител на свободна практика на ответното дружество. Твърди, че никога помежду им не са били налице такива отношения. Оспорва и представена - чат-кореспонденция като твърди, че същата е редактирана, както и че лицето Т. Х. не е служител на немското дружество, а негов консултант.

В допълнителен отговор на исковата молба, ответното дружество поддържа твърденията си.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

По делото е представен и приет като писмено доказателство рамков договор № 2022-1001, сключен на 01.01.2022 г. между ответното дружество, в качеството му на възложител, и дружеството ищец, в качеството му на изпълнител, по силата на който възложителят е възложил, а изпълнителят е приел да предоставя срещу заплащане експертни услуги с краен клиент EnBW Energie Baden – Wuerttemberg AG; консултантски услуги, както и други видове консултантски услуги в сферата на информационните технологии в зависимост от нуждите на възложителя. Съгласно чл.1.3. от договора, отделните услуги ще бъдат конкретизирани в съответните договори-поръчки, подавани въз основа на този договор. Съгласно чл.3.1., цените и начинът на плащане за предоставените от изпълнителя услуги, са посочени в съответните договори-поръчки. Съгласно чл.3.2. от договора, плащанията се извършват на база издадена от изпълнителя фактура, която съгласно чл.3.3. възложителят заплаща по банков път.

Приет е като доказателство договор-поръчка CN 00072/01.04.2022 г., сключен между същите страни и в същите качества, за срок от 04.04.2022 г. до 31.12.2022 г., по силата на който изпълнителят се е задължил да предостави консултантски услуги и извърши подробно описаните в чл.1 действия за краен клиент EnBW Energie Baden – Wuerttemberg AG. Съгласно чл.4.3. работната ставка е 700 евро/ден, която възложителят заплаща на изпълнителя

в срок от 30 дни от издаване на фактурата. Съгласно чл.5 от същия договор-поръчка, за забава в което и да е от плащанията по договора, възложителят дължи неустойка в размер на 0.10% от дължимата сума за всеки ден от периода на забавата, но не повече от 10% от дължимата сума.

По делото е приета като доказателство фактура № 00000000023/09.12.2022 г., издадена от дружеството ищец като доставчик и с получател ответното дружество за заплащане на сумата 36 143.74 лева, представляващи левовата равностойност на 18 480 евро, за предоставяне на консултантски услуги за м.11.2022 г.

Тази фактура е оспорена от ответното дружество, което твърди, че тя няма всички необходими реквизити, оспорва същата като истинност и съдържание и счита че следва да се изключи като доказателство по делото.

Съдът намира така направеното оспорване за неоснователно.

Представената фактура съдържа всички необходими реквизити, които са посочени в чл. 114 и чл. 115 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) и чл. 7 от Закона за счетоводството (ЗС), сред които не е необходимо да са подпис и печат на издателя на фактурата.

От друга страна, по делото бе допусната и изслушана съдебно-счетоводна експертиза, изготвена от вещото лице И. С., заключението по която която не бе оспорено от страните, не противоречи на събраните по делото доказателства, което съдът кредитира изцяло като обективно и компетентно изготвено. Съгласно същото, изготвено на база проверка в счетоводствата на двете дружества, така издадената фактура е редовно осчетоводена от получателя ѝ, включена е в дневника за покупки за данъчен период м.01.2023 г. като съгласно отбелязванията и в двете счетоводства, фактурата не е платена.

Само по себе си отразяването на фактурата в счетоводството на ответното дружество, включването ѝ в дневника за покупко-продажбите по ДДС и ползването на данъчен кредит по нея, представлява недвусмислено признание на задължението от страна на ответното дружество-възложител и доказва неговото съществуване.

Ето защо, съдът намира, че като не е извършил плащане на възложената и изработена от ищеца работа, ответното дружество е изпаднало в забава като не е изпълнило задължението си по чл.3.2. от рамковия договор във връзка с чл.5 от цитирания договор за поръчка и чл.266, ал.1 от ЗЗД.

Ответникът твърди, че ищецът му дължи сумата 50 000 евро, поради нарушение на разпоредбите на чл.12.1-12.5 от рамковия договор, както и че е направил възражение за прихващане до по-малката от двете дължими суми с дължимата на ищеца сума, което било обективизирано в писмо изх.№ 1001/06.01.2023 г. При условията на евентуалност, на основание чл.102 и чл.103 от ЗЗД, прави същото възражение в рамките на съдебното производство.

Съгласно посочените договорни текстове, изпълнителят се е съгласил да провежда цялата комуникация, преговори и дискусии с клиента EnBW Energie

Baden – Wuerttemberg AG в координация с възложителя и от негово име; при всички преговори и срещи се е задължил да действа само под името на възложителя; задължил се е да не влиза в никакви договорни отношения, да контактува, да общува, да кандидатства под каквато и да е форма, да взаимодейства или прави бизнес, за него или някой от неговите служители /за своя сметка или чрез трета страна/, за всеки от проектите, изброени в точка 12.1 за период от 36 месеца след подписване на договора; да бъде представяван само от възложителя в рамките на всякакви преговори за проекти като тези задължения следва да наложи и на всички свои служители. Съгласно чл.12.6, нарушението на която и да е от посочените разпоредби, поражда задължение за изпълнителя да заплати неустойка за всеки свой служител, работещ за клиента, в размер на 50 000 евро.

Според ответника, ищецът е влязъл в директна договорка с възложител - немско дружество – EnBW Energie Baden – Wuerttemberg AG, което е в нарушение на разпоредбите на рамковия договор.

По делото не се събраха каквито и да е доказателства, които да установяват основателност на посочените твърдения. Следва изрично да се посочи, на първо място, че цитираните задължения са поети от изпълнителя. За да бъде налице неизпълнение на което и да е от тях, следва да се установи по несъмнен начин, че не друг, а именно дружеството ищец, в качеството му на изпълнител /а не физическото лице Т. И./ има пряк договор с клиента EnBW Energie Baden – Wuerttemberg AG. Не се установи от събраните писмени и гласни доказателства, Тр.Т., в качеството му на служител на ищеца да е извършвал което и да е от действията, посочени в посочените договорни разпоредби.

По делото е представена извадка от проведена електронна /чат/ кореспонденция, която според ответника следва да установи посочените твърдения. Тя бе оспорена от ищеца с твърдение, че е неистинска и манипулирана. Последното бе признато в прав текст от изслушания по делото свидетел на ответното дружество – Д. С. в проведеното открито съдебно заседание на 25.09.2023 г. Последният заявява, че в оригиналните съобщения е било споменато само името Т. И. „а аз промених единствено в съдържанието като след Т. И. сложих запетая и записах „Пулсарикс кепитъл“, за да е ясно, че Т. И. е представител на „Пулсарикс кепитъл“. Навсякъде направих това като редакция“.

Съдът намира, че посоченото изявление само по себе си е достатъчно, за да се приеме, че представената електронна кореспонденция е неавтентична и от нея не могат да се направят каквито и да е фактически и правни изводи.

Налице е и друг аргумент относно самата доказателствена стойност на свидетелските показания на посочения свидетел. Той признава, че е мениджър, основател и собственик на „немската фирма Лийд Консълт, която е подизпълнител на ответника.... В момента се подготвят документи немското дружество да бъде собственост на българското. То ще бъде закупено през следващите месеци.“ Посочените факти, наред с обстоятелството, че свидетелят е изпълнителен директор на т.нареченото

„немско дружество“, налагат извод за евентуална заинтересованост на свидетеля от изхода на правния спор, която според съда, влияе на пристрастността на показанията му. Ето защо, същите не могат да бъдат кредитирани като безспорни.

В заключение, налага се извод, че не са налице безспорни писмени или гласни доказателства, които да установяват основателност на направените от ответника възражения като съдът намира същите за неоснователни и недоказани.

Предвид изложеното, на основание чл. 79 ЗЗД, съдът намира предявения иск за заплащане на сумата 36 143.74 лева, представляващи левовата равностойност на 18 480 евро, за предоставяне на консултантски услуги за м.11.2022 г., дължима по фактура № 00000000023/09.12.2022 г., издадена от дружеството ищец за основателен и доказан в пълния му размер.

Относно иска с правно основание чл. 92 от ЗЗД:

От изложените подробно по-горе мотиви, се установява, че ответното дружество не е изпълнило задължението си по чл.3.2. от рамковия договор. Съгласно чл.5 от договора-поръчка, за забава в което и да е от плащанията по договора, възложителят дължи неустойка в размер на 0.10% от дължимата сума за всеки ден от периода на забавата, но не повече от 10% от дължимата сума. Фактурата е издадена на 09.12.2022 г., поради което на основание чл.4.3. от договора, възложителят е изпаднал в забава, считано от 09.01.2023 г. Дължимата неустойка, съгласно чл.5 от договора за поръчка е в размер на 0.10% на ден или 36.14 лв/ден, но не повече от 10% от дължимата сума, която е 3 614.37 лева. Ищецът претендира заплащане на дължимата неустойка за периода 09.01.2023 г. – 24.01.2023 г., за който период дължимата сума, изчислена от съда е 542,10 лв. В такъв размер е и исковата претенция по чл.92 от ЗЗД, която следва да се уважи изцяло.

Предвид изхода на спора, на ищеца следва да се присъдят направените от него разноски, съобразно списък по чл. 80 от ГПК в пълен размер от 5767.44 лв.

На основание изложените мотиви и чл. 79 и чл. 92 от ЗЗД, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ЛИЙД КОНСЪЛТ“ ООД, ЕИК 202884395, със седалище и адрес на управление: гр. Пловдив, ул. „Шейново“ №11, съдебен адрес: град ****, чрез адв. И. Т., да заплати на „Пулсарикс Кепитъл" ЕООД, седалище и адрес на управление: гр. София, ул. “Три уши” № 12, ет. 1, ап. 1, представлявано от управителя Т. Г. И., чрез адв. Н. П., управляващ съдружник в Адвокатско дружество "П. и Ко", БУЛСТАТ 177253298, с адрес за кореспонденция: гр. ****, сумата 36 143.74 лева, представляващи левовата равностойност на 18 480 евро, за предоставяне на консултантски услуги за м.11.2022 г., дължима по фактура № 00000000023/09.12.2022 г., издадена от „Пулсарикс Кепитъл" ЕООД и на основание чл.4.3. от договор-поръчка CN 00072/01.04.2022 г., сключен между същите страни, както и сумата 542.10 лв. – договорна

неустойка, дължима за периода 09.01.2023 г. – 24.01.2023 г., на основание чл. 92 от ЗЗД и чл.5 от договора-поръчка, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 25.01.2023 г. до окончателното ѝ изплащане, както и направените по делото разноси в размер на 5767.44 лв.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Апелативен съд Пловдив в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Пловдив: _____